

Τα καλοκαίρια στην περιφέρεια βρίθουν από εκδηλώσεις παντός τύπου, κυρίαρχες των οποίων είναι οι μουσικές συναυλίες και οι θεατρικές παραστάσεις. Μουσικοί επώνυμοι και μη, θεατρικά σχήματα σοβαρά και της «αρπαχτής» περιφέρονται ανά την επαρχία για να φιλοξενηθούν σε διάφορα φεστιβάλ και πολιτισμικά δρώμενα Δήμων και κοινοτήτων, για να συμμετάσχουν σε τοπικές πανηγύρεις, ή ακόμη και για να πουλήσουν αυτοτελώς την όποια «πραμάτεια» τους στο φιλοθεάμον κοινό. Η πόλη και ο Νομός μας δεν στερήθηκαν των αντίστοιχων «υπηρεσιών», αφού, ειδικά αυτό το καλοκαίρι, σχεδόν ανά τρεις ημέρες ανακοινώνονταν και κάποια εκδήλωση.

Προσωπικά δεν είμαι σε θέση να έχω σαφή εικόνα του περιεχομένου των εκδηλώσεων αυτών, αλλά από τις μαρτυρίες φίλων και γνωστών έβγαλα το ασφαλές συμπέρασμα πως τουλάχιστον η πλειονότητα των μουσικών συναυλιών διέθετε και ποιότητα και σοβαρότητα.

Εγώ θα ήθελα να μείνω σε μια εξόχως ενδιαφέρουσα εμπειρία η οποία διέθετε μια σειρά από ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.

Μιλώ για την θεατρική παράσταση της «Αντιγόνης» του Σοφοκλή, της θεατρικής σκηνής «Θυμέλη», που ανέβηκε στις αρχές Αυγούστου στην κοινότητα της Ορεινής.

Δεν θα σταθώ στο περιεχόμενο της παράστασης (έχω ήδη καταγράψει τα θετικά μου σχόλια για τη θεατρική αυτή δουλειά, από τη στιγμή που πρωτοανέβηκε στο θέατρο του Δήμου Λευκώνα με πρωτοβουλία της εκεί Δημοτικής Αρχής) αλλά θα προσπαθήσω να μεταφέρω στο χαρτί το κλίμα και τις συνθήκες που «χρωμάτισαν» αυτή τη διαφορετική εμπειρία.

Σουρούπωνε όταν διέσχιζα τον κεντρικό δρόμο της Ορεινής. Χωριό απλωμένο στους πρόποδες του Λαϊλιά, με τα δικά του ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και πάντα στη σκιά των ενδιαφερόντων τόσο των δικών μας όσο και της πολιτείας. Φθάνοντας στο προαύλιο χώρο του σχολείου, όπου και θα παίζονταν η παράσταση, ένοιωσα την χαρακτηριστική εκείνη αίσθηση που νοιώθει κανείς όταν αγγαντεύει από το βουνό τον κάμπο, την ώρα που δύει ο ήλιος. Μια αίσθηση κοινότοπη, καθημερινά επαναλαμβανόμενη όμως τόσο μοναδική και τόσο όμορφη. Στο μεταξύ η νύχτα έφερνε μαζί της και ένα τσουκτερό αεράκι που σε διαπερνούσε κατάσαρκα. Την ίδια ώρα η πόλη ψήνονταν στη ζέστη.

Το σκηνικό του έργου είχε στηθεί ακριβώς μπροστά στην πρόσοψη του Σχολείου (κτισμένο στις αρχές της δεκαετίας του '60). Ο σκηνοθέτης της παράστασης, Παναγιώτης Σταματόπουλος, διευθετούσε τις τελευταίες εκκρεμότητες. Φωτισμοί, ήχοι, στήσιμο ηθοποιών...

Οι κάτοικοι του χωριού έρχονταν κατά ομάδες. Η είσοδος ήταν ελεύθερη. Εντύπωση προκαλούσε η μεγάλη ανομοιογένεια του κοινού. Γιαγιάδες με τα παραδοσιακά τους ενδύματα, συνοδεία των συζύγων τους, μεσήλικες, νεαροί και πολλά παιδιά, που «κάλπαζαν» πάνω στις πλαστικές καρέκλες.

Αναρωτήθηκα για το πώς θα «πειθαρχήσει» αυτό το κοινό (και δη το πιο νεανικό) σε μια παράσταση αρχαίου δράματος που εκ των πραγμάτων έχει υψηλές απαιτήσεις. Συζητώντας με τον σκηνοθέτη κατάλαβα πως ανάλογος είναι και ο δικός του προβληματισμός. Μάλιστα έκανε τη σκέψη να προλογίσει την παράσταση προετοιμάζοντας στο μέτρο του δυνατού τους θεατές. Η αθρόα προσέλευση του κοινού συνεχίζονταν.

Οι θεατές που είχαν έρθει από νωρίς έδειχναν να αδημονούν. Λίγο πριν σβήσουν τα φώτα πήρε το λόγο ο σκηνοθέτης (στη βάση του προηγούμενου σκεπτικού) και αμέσως μετά ο πρόεδρος της κοινότητας, ο οποίος μιλώντας γι' αυτή την πρωτοβουλία ανέφερε πως πρώτη φορά ανέβαινε αρχαίο δράμα στο χωριό και πως

ένοιωθε την ανάγκη να εξομολογηθεί πως κι ο ίδιος δεν είχε τη χαρά να δει αρχαία τραγωδία. Ειλικρινής, άμεση και ανθρώπινη η παρέμβασή του έκανε πραγματικά πολύ καλή αίσθηση.

Τα φώτα έσβησαν και φωτίστηκε το σκηνικό. Η παράσταση άρχισε.

Η ώρα κυλούσε αβίαστα. Η προσοχή όλων ήταν στραμμένη στην εξέλιξη του δράματος. Δύο, τρία παιδάκια που προκαλούσαν έναν σχετικό θόρυβο, πολύ γρήγορα «πειθάρχησαν» στο κλίμα της παράστασης.

Στα μισά του έργου σηκώθηκα από τη θέση μου και περπάτησα στο βάθος του προαυλίου, θέλοντας να αποκομίσω την πληρέστερη δυνατή θέαση του χώρου.

Μπροστά μου απλώνονταν οι θεατές, αμέσως μετά το υπέροχο σκηνικό που με τους φωτισμούς του δημιουργούσε απόκοσμη ατμόσφαιρα και πίσω από το βαριά σκιά του σχολείου ο τεράστιος ορεινός όγκος του Λαϊλιά που φαίνονταν κάτω από το αχνό φως των αστεριών σαν γίγαντας που κοιμόταν.

Η ένταση του δράματος έφθανε στο αποκορύφωμά της. Η Αντιγόνη οδηγούνταν στο θάνατο και ο Κρέοντας κατέρρεε συντετριμμένος από την τιμωρία των Θεών.

Το χειροκρότημα ζεστό, πηγαίο και αυθόρμητο.

Τα φώτα άναψαν, ο Σταματόπουλος ευχαρίστησε θερμά το κοινό, δηλώνοντας γοητευμένος από την προσήλωση που έδειξε στην παρακολούθηση του έργου.

Σε λίγη μόλις ώρα στο χώρο είχαν μείνει οι ηθοποιοί, ο σκηνοθέτης, ο πρόεδρος του χωριού και κάποιοι φίλοι που ήρθαν από τις Σέρρες για να δουν την παράσταση.

Η χαρά όλων αποτυπώνονταν στα πρόσωπά τους. Ένα δύσκολο στοίχημα έδειχνε να έχει κερδηθεί με τον καλύτερο τρόπο.

Κατεβαίνοντας το φιδωτό δρόμο για την πόλη κράτησα αυτήν ακριβώς την τελευταία εικόνα. Ήταν η εικόνα κάποιων ανθρώπων (ερασιτεχνών στην πλειονότητά τους) που με μεράκι, πίστη και αφοσίωση υπηρετούν την τέχνη του θεάτρου, ζητώντας ως μοναδική επιβράβευση την ικανοποίηση του θεατή, την ικανοποίηση, αν θέλετε, της αίσθησης πως μπορούν μέσα από την θεατρική δημιουργία να συνεγείρουν τους θεατές καθιστώντας τους κοινωνούς της προσπάθειάς τους.